

[Ingerlise Koefoed]

lem Københavns Kommune, Københavns Amt og staten. Men det er vigtigt, at der kommer realiteter bag, at det får en høj prioritering; ikke bare for at erhvervslivet skal glæde sig, ikke bare for at turisterne skal søge til København, men for at Københavns borgere selv skal få lyst og mod til at arbejde videre på at gøre København til en spændende by. Rammerne er der, men for ofte mangler indholdet.

Jytte Andersen (S):

Nogle politikere valgt i provinsen har udtrykt forargelse over, at folketingsmedlemmer valgt i hovedstadsområdet har stillet krav om en fastlagt hovedstadspolitik og om penge. Det er de samme politikere – ingen nævnt, ingen glemt – der faktisk meget ihærdigt og til tider ret enøjet har arbejdet for at skaffe deres egne lokalområder institutioner, vejanlæg og udvikling på Københavns bekostning og oven i købet pralet højlydt af resultaterne. Det er de samme politikere, som i realiteten har gjort hovedstadsområdet til en honningkrukke for resten af landet.

Med det regionaliseringssyn, som skiftende regeringer og det permanent store provinsflertal i Folketinget har vist i deres behandling af København og det samlede hovedstadsområde, mener jeg, at man har gjort ikke alene Københavns befolkning, men hele Danmark ubodelig skade. Nu ser det heldigvis ud til, at det offentlige pres på Folketingets flertal og regeringen omsider har udmøntet sig i en i hvert fald bred interesse for – om end en begrænset forpligtende vilje til – handling. Det er da glædeligt, i hvert fald det med den brede interesse. Debatten i dag kan blive et historisk vendepunkt for hovedstadens udvikling, blot debatten ikke kun bliver de gode viljers debat.

Der er sagt meget i dag om værdien af en funktionsdygtig hovedstad. Lad mig tilføje, at den måske allervigtigste af alle grunde til, at vi skal handle nu, er udviklingen i Europa. Vi ved ikke i disse timer, om udviklingen i de baltiske lande ender med tre nye selvstændige nationer, men vi ved, at den generelle udvikling i Østeuropa, i DDR og i Polen vil give ny styrke til hele Østersøområdet. Her vil der blive brug for et kraftcentrum, der vil blive brugt for en metropol, og det skal være København, der skal være centrum for handel og erhvervsliv. København skal være mulighedernes by i 1990'erne og ind i næste årtusinde.

Vi skal forstå at gribe chancen nu, lige nu, inden udviklingen kører vore næser forbi. København skal være kulturens og uddannelsernes by, forskningens og teknologiens by. Det ville være galimatias at flytte videnressourcer ud af byen. Professor Christian Wichmann Matthiessen udtaler det meget præcist i Søndagsavisen den 18. marts 1990. Han siger:

»Københavns evne til trods alt at markere sig som storby skyldes for det første byens fremragende beliggenhed og høje uddannelsesniveauer. Danske universiteter har en høj standard, og København er beriget med flere højt ansete uddannelsesinstitutioner som Danmarks Tekniske Højskole og Landbohøjskolen. Dertil kommer et massivt kulturliv med et utal af teatre.«

Det er helt korrekt, synes jeg, hvad Christian Wichmann Matthiessen siger.

Men vi skal også satse bredere uddannelsesmæssigt. Vi mangler f.eks. i København i helt udtalt grad en specialarbejderskole. I forhold til arbejdsløshedstillene er vi utrolig underforsynede med muligheder for at få andel i arbejdsmarkedsuddannelserne, og det bør vi få gjort noget ved snart.

København skal også gøres til og være det naturlige turistmål for dem, der vil opleve noget, men København skal være en god by for den halve million mennesker, der bor i byen. København skal gøres til Europas bedst fungerende hovedstad, til den by, hvor investorer, erhvervsfolk, forskere og politikere søger hen for at se, hvordan problemer løses. Vi skal sigte både på en social genopretningsindsats og på en udviklingsindsats. Dette skal vi ikke kun gøre af hensyn til københavnerne, en befolkningsgruppe, som på utrolig mange områder er ringere stillet socialt, menneskeligt og økonomisk, men vi skal gøre det af hensyn til Danmark og nationens rolle i det Europa, der udvikler sig for øjnene af os med nye udfordringer, nye muligheder. Det er vor fælles sag, og vi bør alle tænke på dette i tiden fremover, uanset hvor i landet vi måtte være valgt.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Meget af den debat, der har været op til denne forespørgsel, har primært drejet sig om konkrete projekter i og for København. Men en debat om hovedstaden og dens fremtid må nødvendigvis også omhandle økonomi. Mange af de forslag, der i den senere tid har været